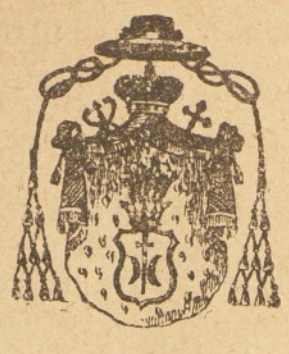

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1906. Выдано 13. Лютого. Ч. III.

Ч. 12.

Ч. 63/орд. Архієрейске посланіє о св. великôмъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій, Пралатъ домовый и Ассистентъ папского престола, Графъ римскій.

Всечестному Духовеньству мірскому и монашескому и всѣмъ Вѣрнымъ Нашои Епархіи.

Миръ о Господѣ и Наше Архієрейске благословенє!

„Возсіѧ весна пôстнаѧ, цвѣтъ покаѧніѧ: ѿчистимъ брáтіє ѿ всѧкіѧ скверны, свѣтодáвцꙋ поюще рцéмъ: слава тебѣ ѐдинє человѣколю́бче“

Тыми словами Церковъ св. витає початокъ великого посту.

Чоловѣкъ, занятый працями и трудами, клопотами и смутками житя свого, инший розриваный утѣхами и увеселенями, жиє лише половиною житя, жиє лише для справъ тѣлесныхъ, для справъ дочасныхъ. Душа єго немає зъ того єго житя майже нѣякого пожитку, а часто, дуже часто лише шкоду. Якъ земля въ зимѣ замерзла и скостенѣла, не выдає жадного житя, нѣякои травки анѣ цьвѣта, нѣякого збôжа анѣ овочôвъ, такъ и душа, справами дочасными спутана, звязана, костенѣє, тратитъ свою силу, стаєся якобы мертвою и не выдає нѣякихъ дѣлъ добрыхъ, нѣякихъ овочѣвъ, нѣякихъ заслугъ для свого правдивого, будучого житя и щастя.

Але въ природѣ зима минає, надходить весна, соньце огрѣває землю, и тая будится зъ своеи закостенѣлости, выдає травы, цвѣты, збôжа и овочи̂, весело стає на земли и радôстъ переймає кожде сотворѣнє, кожде тѣшится надѣєю на нове житя, на нови̂ плоды, на новый кормъ.

А Церковъ св. яко найлѣпша мати, въ тôмъ самôмъ часѣ приготовляє своимъ дорогимъ дѣтямъ весну душевну: великій пôстъ, и звертає увагу тыхъ своихъ дѣтей взываючи: Ото дивѣтъ, приходить св. великій пôстъ, то весна для душъ вашихъ. То часъ покаяня, часъ покуты и поправы, то часъ, въ котрôмъ вы маєте очиститися вôдъ вашихъ сквернъ, вôдъ вашихъ винъ и грѣхôвъ, то часъ, въ котрôмъ вы вôдкенете бридки и грѣшни̂ а передъ Богомъ мерзки̂ ваши̂ зли̂ привички налоги и беззаконія, въ вашихъ серцяхъ збудится покаяніє, миле Богу, якъ намъ мили̂ суть цвѣты; то часъ въ котрôмъ вы маєте вôдвертати серця ваши̂ вôдъ сотворѣня, а звертати до Сотворителя, менше дбати о дочаснôстъ и шукати того, що вѣчно тревае, то часъ, въ котрôмъ маєте горячѣйшими молитвами, довшими богослуженями, строгимъ постомъ, дѣлами покаянія прославляти Бога, прославляти Христа Господа, и вашими устами яко и вашими дѣлами голосити славу Єго, взываючи: Господи, слава Тобѣ!

И въ тôмъ то святôмъ часѣ, я, смиренный слуга Божий а зъ волѣ Провидѣнія Божого вашъ Архієрей, вôдзываю ся до васъ, якъ я тоє кождогу року звыкъ чинити, и якъ все, такъ и теперъ, витаю васъ щиро всѣхъ, котри̂ до тои менѣ повѣренои просторои епархіи належите, а зъ моимъ поздоровленємъ запевняю васъ о моеи̂ сердечной любовы къ вамъ.

Радбы я васъ всѣхъ видѣти всегда задоволеными и щасливыми, щасливыми тымъ щастємъ, яке дає чиста совѣсть и ласка Божа. Радбы я васъ видѣти все добрыми, тою добротою, яка опирає ся на науцѣ Христовôй и заповѣдехъ єго святыхъ. А заповѣди Єго, то заповѣди любовы: „**Возлюбиши Гда Бга твоего всѣмъ сердцемъ твоимъ, и всею душею твоею, и всею мыслію твоею. Сія єсть первая и большая заповѣдь. Вторая же подобна ей: возлюбиши искренняго твоего яко самъ себе**". (Мат. 22. 37) Тожь радбы я, щобы въ серцяхъ вашихъ була тая щира, правдива любовъ къ Богу зъ цѣлои душѣ, щобы она переймала всѣ ваши̂ мысли, всѣ ваши̂ дѣла. Щобы вы взаимно любили ся правдивою, щирою любовію, щобы тая любовъ къ ближнымъ перебувала въ серцяхъ вашихъ, щобы любовъ тая лучила родины ваши̂, громады ваши̂, цѣлый нашъ руский народъ. Щобы всѣ сварни̂ и гнѣвы устали, всѣ кривды и пакости були нагороджени̂, а спокôй, а миръ, зъ котрымъ Христосъ на той свѣтъ прыйшовъ, и котрый намъ зôставивъ, опускаючи тую землю, по межи нами всегда перебувавъ. Радбы я, щобы Богъ хоронивъ васъ вôдъ всякихъ нещасть и припадкôвъ, а благословивъ васъ и працю рукъ вашихъ умножавъ и надѣлявъ всѣми тыми добрами дочасными, якихъ мы, жиючи на тôмъ свѣтѣ, конечно потребуємо.

Радбы я, щобы вы той пôстъ святый великий перепровадили зъ якъ найбôльшимъ пожиткомъ для душь вашихъ, очистилися вôдъ грѣхôвъ, покинули злй привички, обновили ся въ людей побожныхъ и цнотливыхъ, вôдправили добре св. сповѣдь пасхальну, достойно запричащали ся св. тайнъ тѣла и крови Спасителя нашого, а позыскавши тымъ способомъ ласку Божо весело и щасливо обхолили свѣтлый праздникъ воскресенія Христова, той: „праздинкѡвъ праздникъ, й торжество торжествъ“.

Але обходѣть тіи велики свята великоднй зъ радостію и веселостію святою, най ничь не зайде такого, щобы борони Боже привело васъ зновъ до вашихъ злыхъ привичокъ, до вашихъ налогôвъ, до грѣхôвъ. Бо на жаль, доходятъ мене вѣсти, що въ многихъ сторонахъ свята необходятся вже зъ такою побожностію, якъ давнѣйше, що забуваютъ люде на заповѣдь Божу, котра наказує день святочный святковати, а святкуючи дни недѣльнй и святочнй, часто невôдповѣднымъ поступованемъ ображаютъ Бога, грѣшатъ, и вмѣсто въ дни тôмъ позыскати собѣ побожнымъ поведенемъ заслугу передъ Богомъ, обтяжаютъ души свои тяжкими грѣхами.

И Всеч. Отцы духовнй звертали на тоє мою увагу и просили, щобы я промовивъ до васъ о тôй справѣ, о святкованю днѣвъ недѣльныхъ и святочныхъ. Многй зъ васъ, въ котрыхъ околицяхъ Богъ позволивъ менѣ бути особисто, чули мôй голосъ въ тôй справѣ, я васъ заохочувавъ, и просивъ и упоминавъ, щобысьте памятали на дни святочнй и ихъ пôсля приказу Божого и науки Церкви св. обходили. Но у всѣхъ неможливо менѣ бути, тожь промавляю до васъ тымъ листомъ моимъ, и хочу вамъ нинѣ пригадати той обовязокъ кождого христіянина, хочу васъ упôмнути и заохотити, щобысьте свята побожно, достойно, по христіяньски и зъ пожиткомъ обходили.

Всѣ приказаня Свои установивъ Господь Богъ въ тôй цѣли, щобы люде могли душѣ свои спасти, и щобы могли и на тôмъ свѣтѣ дôйти до такои щасливости, яка на тôй земли єсть можливою. Ладъ и порядокъ въ родинѣ, подѣлъ працѣ и обовязкôвъ дає можнôсть, що родина жиє въ згодѣ, кождый робитъ, що до него належитъ и въ той способъ нема заколоту и невдоволеня. Приказаня Божй маютъ на цѣли той ладъ и порядокъ помежи людьми, а заразомъ, и то на першôмъ мѣсци, вôдношенє людей и ихъ обовязки взглядомъ Бога. Вôнъ є сотворителемъ, вôтцемъ и паномъ нашимъ, Єго маємъ слухати, честь и поклôнъ Єму вôддавати, вôдъ Него бо єсьмо зависимй цѣлковито. Вôнъ наказує въ третôй заповѣди, щобы день суботный святковати. День суботный бо, якъ знаєте, въ старôмъ завѣтѣ бувъ днемъ семымъ и святочнымъ.

Яка то важна рѣчь, щобы день той святковати, можете вже зъ того пôзнати, що самъ Господь Богъ вже въ раю заразъ по сотвореню свѣта своимъ власнымъ словомъ и своимъ власнымъ прикладомъ тоє розпорядивъ. **И соверши́ Бг҃ъ въ де́нь шесты́й дѣла̀ своѧ̀ ѧ҆̀же сотвори́: и почи въ де́нь седмы́й ѿ всѣ́хъ дѣлъ своихъ, ѧ҆̀же сотвори́. И бл҃госло-**

ви Бгъ день седмый, и ѝсти его: ꙗ҆кѡ въ той почи ѿ всѣхъ дѣлъ своихъ, ꙗ҆же начать Бгъ творити". Шестого дня скончивъ Богъ сотворене свѣта, а въ семый вôдпочавъ. И поблагословивъ Богъ той день и освятивъ его. Не потребовавъ Господь яко Богъ, вôдпочивати, але тымъ способомъ хотѣвъ всѣмъ людемъ по всѣ часы обявити волю свою, що въ той день семый, въ котрый Богъ самъ не творивъ бôльше, въ той день семый, котрый Богъ благословивъ и освятивъ, мае уставати праця дочасна, що день той мае ся святочно обходити. Богъ обявивъ Свою волю, що чоловѣкъ на той земли жиючи немае неустанно заниматися лише роботою, але що мае бути перерва въ роботѣ, мае бути вôдпочинокъ, а то длятого, щобы чоловѣкъ не занимався неустанно безъ перервы лише справами свѣта того, лише справами дочасными, але щобы памятавъ на свою высшу цѣль, на житє вѣчне, и пôдносивъ очи свои и мысли свои до Бога.

Хотѣвъ Богъ тымъ способомъ установити ладъ и порядокъ, въ якôмъ порядку мали дни и лѣта на земли переминати, длятого въ шести дняхъ сотворивъ небо и землю и всьо, що на нихъ находится, а семого дня не творивъ, але освятивъ его. А той прикладъ Божий и тую волю его люде маютъ заховати. Черезъ шѣсть днѣвъ маютъ працьовати, кождый въ тôмъ заводѣ, якій ему сотворитель давъ, але дня семого маютъ вôдпочивати вôдъ працѣ земскои и звернути очи свои на вôтчину небесну и пригадати собѣ, що суть дѣтьми Божими, на образъ и подобіе его сотворсными, и же тамъ въ горѣ у Бога есть ихъ цѣль и призначене. Такъ Господь Богъ, въ Своей премудрости вже въ раю установивъ для чоловѣка день семый яко день спочинку, яко день святый, узнавъ тое яко рѣчь добру, яко рѣчь конечну. Але коли перший чоловѣкъ согрѣшивъ, коли той грѣхъ яко первородный перейшовъ на всѣхъ людей, то теперъ тая справа сталася еще конечнѣйшою. Не жие теперъ чоловѣкъ на земли, якъ жили прародичѣ въ раю, але тяжкою працею муситъ собѣ здобувати всьо, чого до житя потребуе. А тую працю немôгбы выдержати, еслибы не було дня вôдпочинку, дня святочного. Занятый безпреривно лише роботою, рôвнавбы ся нерозумнымъ звѣрятамъ, забувавбы на свою цѣль, на свое призначене. День святочный звôльняе его вôдъ тяжкого тягару працѣ а пôдноситъ до Бога, до неба, дае ему вôдпочинокъ тѣлесный и крѣпитъ его силы такъ тѣлесні якъ душевні.

Длятого то Господь Богъ въ законѣ Своимъ и устами пророкôвъ строго наказуе день суботный святковати, и острыми карами грозитъ всѣмъ тымъ, котрібы переступали той его приказъ. Той день установляе яко день Господень, яко день Богу належный. Каже черезъ Мойсея въ пустины „сѹббѡта, покой ст҃ъ Гдⷭ҇ѹ завтра. Шесть днѣй собирайте: въ седмыи же день сѹббѡта, ꙗ҆кѡ не бѹдетъ въ немъ". (Исх. 16. 23.26)

А коли на горѣ Сінайской, посередъ бурѣ и громôвъ дававъ своихъ десять заповѣдей, то пригадавъ тое, що розпорядивъ въ раю, и сказавъ: „Помни день

сѹббѡтный, ѿже ст҃и́ти ѥ҆го́: шесть дне́й дѣлай, и҆ сотвори́ши всѧ̑ дѣла̀ твоѧ̑. Въ день же се́дмый, сѹббѡ́та Гдⷭ҇ Бгⷭ҇ твоемⷭ҇: да не́ сотвори́ши всѧ̑каго дѣла въ ѻ҆́ль, ты́, и сы́нъ тво́й, и дще́ръ твоѧ̑, и ра́бъ тво́й, и̇ раба́ твоѧ̑ и во́лъ тво́й, и̇ ѻ҆слѧ̑ твое, и всѧ̑кі́й ско́тъ тво́й, и пришле́цъ ѡ҆бита́ѧй ѹ҆ тебе́. Зане́ въ шести́ дне́хъ сотвори́ Гдⷭ҇ нѐо и̇ зе́млю, мо́ре, и всѧ̑ ѧ̑же въ ни́хъ и почи въ день седмы́й, и̇ ѡ҆ст҃ы ѥ҆го́“. (Исх. 20. 8—11).

А пôзнѣйше еще разъ повтаряє тую заповѣдь и означає той день семый яко вѣчный знакъ, яко знамя завѣта, тои звязы, яку заключивъ зъ своимъ народомъ. И многократно св. письмо наказує день семый святковати, а страшными карами грозитъ тымъ, котрî заповѣдь ломлятъ и день святочный, день Господень, для себе забираютъ. Тожь въ самôй рѣчи въ старôмъ завѣтѣ день суботный обходжено яко день святочный якъ найстрогше, всяка праця въ тôмъ дни спочивала.

Але старый завѣтъ бувъ лише тѣнею нового завѣта, вôнъ лише указовавъ на тіи ласки и благословеньства, якіи новый мавъ принести, тожь и старозавѣтна субота вказувала лише на новозавѣтну недѣлю.

Христосъ въ недѣлю воскресъ и тымъ Своимъ воскресеніємъ довершивъ дѣло спасенія. Въ недѣлю зôславъ Духа св. для Своєи Церкви. Длятого христіяне вôдъ початку вмѣсто суботы зачали святковати недѣлю, а недѣля теперь має далеко бôльше значенє, якъ старозавѣтна субота. Недѣля пригадує намъ сотворенє свѣта и той день святочный, якій Богъ въ раю установивъ, недѣля пригадує намъ воскресеніє Христове и довершенє дѣла спасенія нашого, недѣля пригадує намъ тіи дары, яки Духъ св. на землю изліявъ. Побожный христіянинъ пригадує собѣ въ недѣлю пресв. Тройцу, Отца и Сына и св. Духа, а при богослуженю, при св. службѣ Божой, стаєся участникомъ тыхъ ласкъ и благословеній, якî Хр. Церквѣ Своєй лишивъ.

Тожь, дорогî братя, заховуйте дни недѣльнî и святочнî. Тая заповѣдь то перша, яку Богъ еще въ раю давъ, то не єстъ вымыслъ людскій, але приказъ Божій. Въ рôжныхъ часахъ рôдъ людскій мавъ рôжнî звычаи и обичаи, повставали рôжнî народы и языки, въ рôжный способъ народы служили Богу и сповняли свои обовязки религійнî, але кождый нарôдъ має оденъ день въ тыжни яко день святочный, и єсли де на якійсь часъ залишили тоє, єсли затерлася згадка на приказъ Божий, то такой по якимсь часѣ повертали назадъ до святкованя установленого дня.

А теперь погляньмо, якъ має ся день святочный святковати, щобы воля Божа була выповнена, а святкованє тоє намъ пожитокъ и благословеньство принесло.

Самъ Г. Богъ тоє сказавъ, якъ мы вже перше чули. Шѣсть днѣвъ маєшь робити, але семый то день Господень; въ тôмъ дни не маєшь робити, анѣ ты, анѣ твôй сынъ, анѣ твоя дочка, анѣ твôй вôлъ анѣ оселъ. Тожъ всяка робота тяжка въ тôмъ дни заказана, бо тоє ломить свято. Нашь нарôдь рускій дни недѣльнî и свя-

точнй обходивъ такъ, якъ тое Богъ приказавъ и якъ Церковъ учить. На жаль теперь неразъ грѣшить пôдъ тымъ взглядомъ тяжко. По мѣстахъ и мѣсточкахъ промысловцѣ и ремѣсники працюють, купцѣ торгують и продають, а изъ селъ въ недѣлѣ и свята люде спѣшать до мѣсть, залагоджують свои интереса, продають свои плоды, купують по склепахъ, словомъ — ломлять недѣлю, ломлять свято, забувають на тіи кары, якй Богъ еще въ старôмъ завѣтѣ заповѣвъ всѣмъ тымъ, котрй день святочный, день Господень для себе и своихъ справъ забирають.

Правда, Церковъ св яко найлѣпша мати дѣтемъ своимъ старае ся ихъ обовязки улекшити. Роботы, якй суть конечно потрѣбнй для утриманя житя и для ладу, Церковъ позваляе. Тожь вôльно варити ѣсти, вôльно въ хатѣ попрятати, вôльно, а навѣть приказано, робити тое, чого любовъ ближнього вымагае. Отже ратовати ближнього, коли ему грозитъ небезпеченьство або шкода велика, хотяйбы при тѣмъ тяжка праця потрѣбна була; вôльно ратовати, коли горитъ.

А дальше вôльно робити, если того вымагае Слава Божа, н. пр. приготовити, що потрѣбне до вôдправы богослуженя.

А наконецъ вôльно робити, если зъ важныхъ причинъ позволить на тое властъ духовна, отже епископъ або парохъ. Если н. пр. въ слотне лѣто, коли годѣ звести збôже до стодолы, въ недѣлю настане погода, епископъ або парохъ позваляе по Службѣ Божой робити въ поли, и втоды тое дозволене.

Кромѣ того всяка робота тяжка есть грѣгомъ тяжкимъ, и кто того допускае ся самъ добровôльно стягае на себе кару Божу, яку Господь еще въ старôмъ завѣтѣ заповѣвъ. А „страшно есть впасти въ руки Бога живаго;“ Богъ же не позволить, щобы зъ его чести, зъ того, що ему належить ся, чоловѣкъ собѣ щось присвоювавъ. А день недѣльный, день святочный, есть Божимъ, Ему належится.

Длятого вы въ мѣстахъ залишѣть вашй роботы въ дни недѣльнй и святочнй, если вы имъ дотеперь вôддавали ся; працюйте щиро въ дни буднй, святкуйте свята, а побачите що, при благословеньствѣ Божôмъ ваша праця бôльше вамъ пожитку принесе, якъ дотеперь, коли вы свята ломили.

Вы по селахъ неломѣть недѣль и святъ, не удавайтеся въ тіи дни до мѣстъ, не выставляйте нашои св. католицкои вѣры на смѣхъ передъ нехристіянами. Дивѣтъ, якъ нехристіяне, жиды, заховують свою вѣру и нѣякои роботы въ свои свята не роблять и нигде не выѣзджають. А вы, христіяне, вôдкупленй страстями Христовыми и Его найсвятѣйшою кровію и въ найбôльшй свята ѣдете на заробокъ, ломите свято, выставляете вѣру св. на смѣхъ.

Не нарѣкайже брате, якъ за тое тебе Богъ покарае, чи на твоимъ маетку, чи на твоимъ здоровлю, чи въ иншій способъ. Вôнъ вѣрный и справедливый, вôнъ наказавъ, що то день его, що въ тôй день анѣ ты, анѣ твоя родина, анѣ твоя худоба робити не повинна. Не хочешь его слухати, мусишь зносити тіи кары, якй вôнъ тобѣ заповѣвъ, и то кары и въ тôмъ житю и будучôмъ.

Отже вôдпочинокъ вôдъ працѣ тѣлесной есть першимъ обовязкомъ, якій

мы въ недѣлѣ и свята выповнити маємъ. Але то єсть лише початокъ, то стєь якбы вступъ до святкованя дня недѣльного и святочного. Той день, яко день Господный, мы Єму, Богу нашому цѣлковито посвятити маємъ, въ тôмъ дни мы особенно Єму служити и нашь поклôнъ вôддавати обовязанй, въ тôмъ дни мы трудити ся повиннй надъ освященємъ душь нашихъ. Шѣсть днѣвъ давъ намъ Богъ для нашихъ працъ дочасныхъ, оденъ одинокій задержавъ для Себе и на тоє, щобы въ тôмъ дни Єму служити, Єму честь вôддавати, тожь той день цѣлковито Богу, Єго почитаню и Єго службѣ посвятити належитъ.

А найважнѣйша рѣчь въ тôмъ дни, и якобы вершокъ нашого почитаня Бога, то побожна участь при Службѣ Божой. Заповѣдь церковна наказує намъ пôдъ грѣхомъ, щобы кождои недѣлѣ и свята выслухати службы Божои. Служба Б. то вѣнецъ всего, що Христосъ Господь для нашого спасеня здѣлавъ. Въ Службѣ Б. Самъ Христосъ приноситься въ жертву, въ офѣру. То, що на деревѣ крестнôмъ сталося, тоє при Службѣ Божôй въ безкровный способъ вôдновляєся. Кто побожно бере участь въ Службѣ Божôй, кто побожно Службу Б. выслухає, той стає ся участникомъ тои жертвы Іс. Христа и позыскує собѣ ласку и благословеньство Єго.

Длятого, дорогй братя, не опускайте нѣколи Службы Б въ недѣлѣ и свята; безъ выслуханя Службы Б. нема святкованя дня святочного. Кто опускає Службу Б., той самъ позбавляє себе ласкъ и благословеньства, якй Спаситель для насъ здѣлавъ, той самъ выключає себе вôдъ дѣлъ спасенія и стягає грѣхъ на душу свою.

А при Службѣ Б. берѣть въ ней участь чинну. Въ нашôмъ прекраснôмъ прадѣднôмъ св. обрядѣ всѣ вѣрнй могуть и повиннй брати чинну участь, всѣ разомъ повиннй спѣвати и тымъ способомъ вспôльно прославляти Бога.

Любѣть той нашь прекрасный св. обрядъ, пôзнавайте єго, постарайтеся о книжки, въ котрыхъ суть нашй богослуженя, а тымъ способомъ взросте ваша побожнôсть, приємнѣйша буде Богу ваша молитва, бôльшй ласки упросите собѣ у подателя всякôго блага.

А дальше, въ недѣлю и свято христіянинъ обовязаный слухати науки духовнои, проповѣди. Слухаючи уважно и зъ вѣрою въ серци слова Божого, ты, дорогій брате, забудешь на твои щоденнй журбы, ты знайдешь потѣху въ твоихъ нещастяхъ, ты пôзнаєшь, якъ маловажными суть тіи твои справы, котрй ты понадъ всьо ставивъ, ты побачишь дорогу передъ собою, котрою тобѣ поступати належить, щобы до вдоволеня, до щастя дôйти, и пôзнаєшь, якими ты блудными стежками блукавъ. Грѣшнй мисли и пожаданя зникнуть зъ твого серця, злôсть и ненависть опустить тебе и, хоть неразъ помалу, хоть неразъ ажь по лѣтахъ, ты черезъ уважне и побожне слуханє слова Божого пôзнаєшь твои блуды, поправишь твоє житє, завернешь на дорогу покаянія и спасешь душу твою.

Тожь слухайте слова Божого уважно и побожно, кождои недѣлѣ и кождого свята, слухайте єго особенно въ теперѣшныхъ часахъ, коли вороги Церкви и вороги Бога хотять вѣру зъ сердець вѣруючихъ выривати. О певно, що не булобы тôлько ненависти и зависти, тôлько переступствъ и грѣхôвъ, єслибы всѣ слухали слова Б., але любовъ, ладъ и порядокъ запановалибы и въ родинахъ и громадахъ.

Но мы сказали що той день святочный цѣлый мае буту посвяченый Г. Богу и освященю душь нашихъ — а Служба Б. не займае цѣлого дня; якже отже переходити решту дня святочного?

Ото найсамперeдъ звертаю вашу увагу, що Службы Б. и науки духовнои слухати обовязаный кождый вѣрный пôдъ грѣхомъ тяжкимъ, бо такъ наказуе заповѣдь церковна; але побожный христіянинъ выслухае цѣлого богослуженя, и поранного и вечѣрного, и стараеся въ нѣмъ участь брати, спѣваючи вспôльно зъ другими и прославляючи тымъ способомъ Бога.

А прочій часъ вôльный найкрасше перепровадити въ родинѣ, коли и отецъ и мати и дѣти всѣ разомъ поговорятъ о рѣчахъ красныхъ, читають вспôльно добрй книжки и письма, учатся разомъ пожиточныхъ рѣчей, учатся разомъ любити Бога, и обрядъ свôй, и нарôдъ свôй, и языкъ свôй прекрасный, учатся пѣсней своихъ такъ духовныхъ якъ такожь и свѣтскихъ, абы лише приличныхъ и красныхъ.

Вôльно въ недѣлѣ и свята зойтися въ читальни и разомъ зъ сусѣдами чи перечитати що пожиточного, чи поговорити розумно про справы громадски або народнй, чи забавитися, абы прилично и безъ образы Божои.

Не вôльно однако сходитися по шинкахъ, въ неприличный, крикливый, грѣшный способъ проводити часъ — то вже не є забава, то розпуста, котра тягне за собою образу Божу, беззаконія, бôйки, сварки, встыдъ передъ людьми, утрату здоровля и гнѣвъ Божій.

Нарѣкають люде що разъ бôльше на злй часы; кажуть, що бѣда, тяжко жити, нужда росте а люде що разъ гôршй, що разъ менше любови ближнього, щоразъ бôльшй ненависти. Але чи люде самй тому невиннй? чи люде жиють такъ якъ Богъ того вымагае? чи грѣшнымъ своимъ житємъ самй не вôддаляють вôдъ себе ласку Божу и єго благословеньство святе?

Братя дорогй! поправте тое що у васъ не єсть добре, що єсть злымъ и грѣшнымъ. Выкористайте належито теперѣшну весну духовну, теперѣшный св. великій пôстъ, щиро постановѣть собѣ дни недѣльнй и святочнй обходити въ той способъ, якъ то мы теперъ вспôльно розважили, а побачите, що не одно зло змѣнится, що радôсть душевна завитае до сердецъ вашихъ, що зменшатъ ся вражды и гнѣвы, що видимо окажеся вамъ благословеньство Боже и ласка Єго свята.

А тои ласки Божои и того благословеньства святого я вамъ вôдъ серця желаю, и о тоє благословеньство для всѣхъ васъ Господа, подателя всякого блага щиро молю. „Благодать Господа нашего Їисуса Христа, и любы Бога и Отца и общеніє святаго Духа со всѣми вами, аминь“. (II. Кор. XIII. 13.)

Дано въ Перемышли въ день Перенесеня мощей во святыхъ Отца нашего Іоанна Златоустаго 27 сѣчня (9 лютого) 1906.

† Константинъ
Епископъ

Поручаємъ Всч. Духовеньству повысшій листъ пастырскій оголосити мѣсто проповѣди въ недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ, до котрыхъ дочерни церкви належать, має ся той листъ въ кождôй церквѣ оголосити.

ОО. Катихиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ могутъ, пôсля обставинъ, листъ той въ недѣлю сыропустну перечитати або вôдповѣдну ексорту выголосити.

При оголошеню листу належить тексты письма св. перевести и пояснити.

Що до захованя посту, поручаємъ благорозумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ дієцезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єсть о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891 Дебы однакожъ заходила дуже важна потреба дальше идучого розрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои власти Всч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. Катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ розрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ належитъ заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночасно позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ визше 2.000 душъ розпочинати св. Сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка а въ парохіяхъ низше 2.000 душъ вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчитъ ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ св. вел. посту розрѣшати вôдъ грѣхôвъ власти Нашой задержаныхъ. Кромѣ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнанє человѣческого плода (secuto effectu).

Кромѣ того силою вôдъ св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленою, удѣляємъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ тревання сповѣди пасхальнои, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanguinea vel consanguineo sive primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся має въ слѣдуючій способъ: По выголошеню формы розрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. О. Сповѣдникôвъ, що форма розрѣшеня має докладно высказати ся при кождôмъ сповѣ-

даючимъ ся иначе каючійся не одержавъ розрѣшеня) має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу. . . . удѣленою, а менѣ вôдпорученою, привертаю тобѣ право, довгъ сопружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій зъ сродною (зъ сроднымъ) жены твоєи (мужа твоєго), поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа †Аминь“.

Кромѣ того до кôнця бѣжучого року 1906 удѣляємъ власть всѣмъ сповѣдникамъ розрѣшати вôдъ грѣхôвъ задержаныхъ, вынявши два высше сказанѝ, такожь на часъ посту передъ Рождествомъ Христовымъ, а безъ ограниченя въ слѣдуючихъ случаяхъ:

1) при сповѣди женщины передъ пологомъ.

2) при сповѣди загальнôй, єсли тая сповѣдь загальна єсть конечна.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 9. Лютого 1906.

† Константинъ
Епископъ

Ч. 13.

Ч. 825. Конкурсъ на посаду катихитôвъ при школахъ въ Сокали и Белзѣ.

Ц. к. Рада шкôльна окружна оголосила пôдъ днемъ 1. Лютого 1906 Ч. 238 конкурсъ на посаду: 1) гр. к. катихита при 7-клясовôй школѣ женьскôй въ Сокали, и 2) гр. к. катихита при 5-клясовôй школѣ мужескôй въ Белзѣ.

До посады въ Сокали привязанѝ поборы II клясы, а до посады въ Белзѣ поборы III. клясы.

Тоє подає ся до вѣдомости Преч. Духовеньства.

Вôдъ Еп. Ординаріята

Перемышль 10. Лютого 1906.

Ч. 14.

Ч. 725. Речинецъ испыту конкурсового о бенефиціи душпастырскѝ.

Симъ назначає ся речинцѣ до испытôвъ конкурсовыхъ о бенефиціи душпастырскѝ а именно: I. день 8, 9 и 10 Мая 1906 и II. день 16, 17 и 18 Жовтня 1906.

Кандидаты, желаючѝ пôддати ся испытови конкурсовому, довжнѝ при I речинци внести своѝ прошеня до 20 Цвѣтня с. р., при II речинци до 1. Жовтня

с. р. Священники, приступаючй до испыту конкурсового по разъ першій, маютъ залучити въ своихъ прошеняхъ грамоту першого свого поставленя въ душпастырствѣ.

Вôдъ Еп. Ординаріята

Перемышль, дня 10. Лютого 1906.

ХРОНИКА.

Надѣленй вôдъ Святѣйшого Отця Папы Пія X. совершенными вôдпустами на вѣчнй часы слѣдуючй Церкви:

Ч. 461. Церковь въ Хировѣ въ дняхъ: 1) Благовѣщеня Пресв. Богородицы 2) Успенія Пресв. Богородицы. 3) Рождества Пресв. Богородицы. 4) Воведенія Пресв Богородицы. 5) Непорочного Зачатія Пресв. Богородицы.

Ч. 562. Церковъ въ Селискахъ дек. Бирчаньского въ день Успенія Пресв. Богородицы

Ч. 563. Церковъ Монастиря Ч. св. В. В. въ Креховѣ въ дняхъ: 1) Св. Василія В. 2) Благовѣщеня Преч. Дѣвы Маріи. 3) Перенесеня Мощей св. о. Николая. 4) Св. Апостолôвъ Петра и Павла. 5) Преображенія Господа Нашого Іисуса Христа. 6) Рождества Преч. Дѣвы Маріи. 7) Воздвиженія Чест. Креста. 8) Покрова Преч. Дѣвы Маріи. 9) Въ недѣлю по 12/11 св. Священомученика Іоасафата. 10) 19/12 св. о. Николая. 11) 22/12 Непорочного Зачатія Преч. Дѣвы Маріи.

Ч. 564. Церковъ въ Сулимовѣ въ день Вознесенія Господня.

Ч. 565. Церковъ въ Медыцѣ въ дняхъ: 1) Преображенія Господа Н. Іисуса Христа. 2) Собора св. Іоанна Крестителя. 3) Состраданія Пресв. Богородицы.

Ч. 566. Церковъ въ Цеклиньскôй Воли въ дняхъ: 1) Св. Верхов. Апп. Петра и Павла. 2) Св. В. М. Димитрія.

Ч. 567. Церковъ въ Бобятынѣ въ дняхъ: 1) Пресв. Тройцы. 2) Перенесеня Мощей св. о. Николая. 3) Св. Отца Николая.

Ч. 568 Церковъ въ Горожаннѣ великôй въ дняхъ: 1) Воведенія въ Храмъ Пресв. Богородицы. 2) Рождества св. Іоанна Крестителя.

Ч. 549. О. Левъ Мацускій получивъ каноничну институцію на парохію Гордыня дек. Самбôрского

До каноничнои институціи завôзванй:

Ч. 614. О. Вікторъ Кончило на парохію Днѣстрикъ дубовый, дек. Жукотыньского.

„ 788. „ Емиль Федевичь на парохію Улазôвъ дек. Олешицкого.

Завѣдательства получили:

Ч. 549. О. Николай Кишакевичь въ Яжовѣ новôмъ дек. Яворôвского.
„ 608. „ Володимиръ Заяць въ Залужи дек. Ольховецкого.

Презенты получили:

Ч. 465. О. Николай Гарбовскій на парохію Свидникъ дек. Старосамбôрского.
„ 764. „ Діонизій Домбровскій на парохію Крукеничи дек. Мостиского.
„ 798. „ Петро Княжиньскій на парохію Баранчицѣ дек. Самбôрского.

Ч. 585. О. Василій Лицинякъ получивъ вôдпустку изъ звязи кан. тутешнои Епархіи на АЕпархію Львôвску.

Ч. 490. Высоке ц. к. Намѣстництво розпорядженемъ зъ дня 16. Сѣчня 1906 Ч. 632 продовжило дотацію зъ фонда рел. на дальшій оденъ рôкъ для сотрудника въ Верхратъ.

Ч. 489. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 16. Сѣчня 1906 Ч. 189079/05 продовжило таку саму дотацію для сотрудника въ Гôйчи.

Ч. 509. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 16/1 1906 Ч. 189075/05 продовжило таку саму дотацію для сотрудника въ Зѣболкахъ.

НЕКРОЛОГІЯ.

О. Іоанъ Хотынецкій, парохъ въ Ярославю уп. 1. Лютого 1906.
„ Даниілъ Грыцай парохъ въ Михалевичахъ уп. 4. Лютого 1906.
Души ихъ поручаются молитвамъ Преч. Клира.

Вôдъ Еп. гр. кат. Консисторіи.

Перемышль, 11. Лютого 1906.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлерь.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Йосифа Стифіого въ Перемышли 1906.